

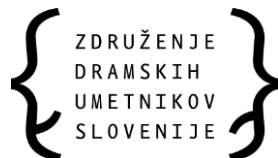
PRIZNANJA ZDRUŽENJA DRAMSKIH UMETNIKOV SLOVENIJE 2016

Komisija v sestavi mag. Alenka Pirjevec (predsednica), mag. Primož Jesenko in Gašper Tič (člana), je soglasno sprejela naslednje odločitve:

Odličje Marija Vera
priznanje ZDUS za življenjsko delo na področju dramske igre prejme
igralka **Stannia Boninsegna**,
članica Mestnega gledališča ljubljanskega.

Stannia Boninsegna slovi kot oblikovalka dramskih karakterjev z nezgrešljivo neposredno odrsko prezenco, s svojevrstnim igralskim temperamentom. Njeno obvladovanje najrazličnejših izraznih sredstev pa temelji še zlasti na občutku za lep in izbran odrski govor. Tudi zato pomeni trajno zagotovilo igralske kvalitete, ki nikoli ne razočara. Njen široki razpon igralskih registrov se ne ustavi pred zahtevami dramskih predlog in različnih režijskih konceptov – zato so njene vloge razdelane in prepričljive, v komedijah pa izstopa s povsem edinstvenim smislom za humor.

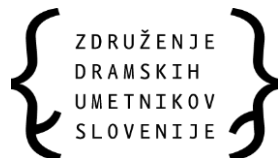
Že kot študentka je sodelovala v Eksperimentalnem gledališču Glej: v znamenitih predstavah *Limite*, 1973, in *Pogovor v maternici koroške Slovenke*, 1974. V *Limitah* je prvič sodelovala z Zvonetom Šedlbauerjem, režiserjem, s katerim je v prihodnjih letih sodelovala najbolj pogosto – pri čemer je v razvijanju svoje igralske prezence sodelovala s celo vrsto različnih režiserjev. Leta 1975 je zaigrala v SSG Trst, leta 1980 pa se je zaposlila v Mestnem gledališču ljubljanskem, kjer je igrala po dve do tri zahtevne vloge v sezoni – omenimo njene Elizo Doolittle v Shawovem *Pigmalionu* (1983), Lidijo v Medoffovih *Otrocih manjšega boga* (1984), Mary v Millerjevem *Lovu na čarovnice* (1985) ali Leni v Kafkovi *Preobrazbi* (1985).

Po sedmih letih se je podala v vode svobodnega poklica. V tem času je igrala v vseh slovenskih gledališčih od Nove Gorice, Ljubljane, Maribora, v Celju, Kranju, v Koreodrami, ponovno v EG Glej, v MGL, največ pa v SSG Trst. Ob postavitvah klasične provenience se je znašla tudi v eksperimentalnih uprizoritvenih kontekstih, ki preverjajo sodobne postopke in dinamike.

Od leta 1995 je ponovno članica MGL, kjer je odigrala skupno okrog 60 vlog. Spomnimo se lahko njenih Hester Salomon v *Equusu* (1996), Zine v *Kači* (1999), Leontine v *Gospod gre na lov* (2000), La Poncie v *Domu Bernarde Alba* (2004), Jente v mjuziklu *Goslač na strehi* (2007); Violete v *Drami o Mirjani in tistih okrog nje*, njenega Krištofa v uprizoritvi *5fantkov.si* ali zahtevne in interpretacijsko natančne Agnes v Albeejevem *Občutljivem ravnovesju* (vse 2010). V aktualni sezoni nastopa v noviteti Simone Semenič *Sedem kuharic, štirje soldati in tri sofije*, in v Bergmanovih *Pogovorih na štiri oči*.

Leta 1975 je (še v času študija) prejela Severjevo nagrado, leta 1975 Boršnikovo nagrado za mlado igralko, glede na svoj izjemni igralski razpon pa je leta 1986 za več vlog prejela Severjevo nagrado. Psihološko niansirana prepričljivost in sugestivnost sta bili že takrat njen zaščitni znak, ki so ga opazili kritiki. Takšna pa je njena igra tudi še danes.

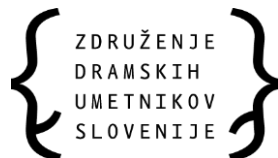

Priznanje ZDUS za igralske dosežke v letu 2015 prejme
Damjana Černe,
za vlogi Jackie in Ingeborg
v uprizoritvi besedila *Drame princes* Elfriede Jelinek
(Slovensko mladinsko gledališče, rež. Michał Borczuch).

Vloga Damjane Černe v *Dramah princes* pomeni kompleksno in zrelo igralsko stvaritev, ki učinkuje z izjemnim, izvirnim smislom za bistro in prefinjeno plasiranje pretresljivo iskrenega toka besed, ki vrejo iz igralka na videz samodejno in z interpretativno bravuroznostjo. Ta skoraj brez vsake fizične aktivnosti lije iz njenega celotnega telesa. Za tem je občutiti težaško igralsko delo, obvladovanje mimike in glasu ter disciplino, izkušeno ustvarjalno domišljijo in pripravljenost za novost, eksperimentiranje, za brušenje vsakega poudarka in čustvenega stanja, pomena in podpomena. V povsem statični mizansceni učinkuje tudi inkarnacija Ingeborg Bachmann razumsko in celo rigidno, hkrati pa osupljivo razgibano in niti malo hladno v svoji bolečini in vdanosti v usodo. Bolj kot to, spominja na steber (besede se valijo iz njenih ust kakor kamni). Gledalca posrka vase.

Priznanje ZDUS za igralske dosežke v letu 2015 prejme
Matej Puc,
za vlogo Peera Gynta
v uprizoritvi *Peer Gynt* Henrika Ibsena
(Mestno gledališče ljubljansko; rež. Eduard Miler).

Matej Puc se je v pretekli sezoni pokazal kot igralska osebnost v pospešenem razvoju. Kot simptomatična zanj se je pokazala še zlasti vloga Ibsenovega Peera Gynta, tega nosilca enega od temeljnih besedil zahodnega kanona in ene najbolj kompleksnih vlog v repertoarju dramskega gledališča. Puc oblikuje vlogo, ki je absolutno gonilo te dramaturško-režijsko dodelane postavitve, kot lomljivega iskalca definicije svojega

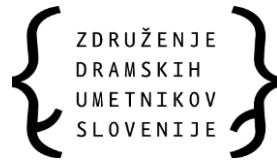

jaza, pričakovanj, smisla in življenja sploh. Takšen govori tudi o aktualnem času in slika izmuzljivo moškost v *normcore* pulloverju – vezan na moč besede, ustvarja svojo podobo znotraj meja polkrožne sive stene, ki asociira na živi pesek, to podobo pa z demoni, ki jih priklicuje, hkrati tudi uničuje, spodsekava. Premišljeno, temačno in hkrati igrivo, predvsem pa zelo posebno.

Bršljanov venec,
priznanje ZDUS za umetniške dosežke v letu 2015 prejme
Nebojša Pop-Tasić,
za cikel dramških besedil Agatha (Ustvarjalni laboratorij Talija Celje in Cankarjev dom Ljubljana; rež. Dušan Mlakar), *Gospa Bovary* (SNG Nova Gorica; rež. Yulia Roschina) in *Kaj pa če ...* (Lutkovno gledališče Maribor; rež. Mare Bulc).

Pop-Tasić tako rekoč detektivsko rekonstruira osebnosti Flaubertove fiktivne Emme Bovary in realne skrivnostne pisateljice Agathe Christie, o katerih naj bi vedeli že vse. Vprašanje »kdo je v resnici ta ženska« pa obakrat pokaže, da ostaja dramski medij odprt za neskončne variacije, tudi ko biografija (kot v primeru Agathe) ponuja razmeroma suhoparen material za pisanje. Tudi ob Emmi Bovary Pop-Tasić ne obsoja njenega sanjavega hrepenenja: nasprotno, razumeti poskuša njeno nepomirjenost z »mizerijo« zakonske ustaljenosti. Biografsko pisanje se izkaže za bližjega fikciji, ki jo tvori tisti, ki zgodbo piše (in jo tako ali drugače »dopisuje«).

Besedilo *Kaj pa če...* že z naslovom namigne, da gre v njem za preverjanje zmožnosti našega (ne le otroškega) predstavnega sveta. Postavi vprašanje, kakšen je svet brez plastičnih igrač, žoge, lego kock, računalniške tehnologije in pametnega telefona in s čim vse se je mogoče igrati, in odpira možnosti igre na vseh ravneh: z besedami in glasovi, s telesi in predmeti, s papirjem, števili, idejami. Besedilo omogoča

ustvarjalcem, da sprostijo domišljijo, na ta način pa izrazito osveži dramatiko, ki v prvi vrsti nagovarja otroke – še zdaleč pa ne le njih.

Nebojša Pop-Tasić pa bo šel še dlje.

Obrazložitev je pripravil mag. Primož Jesenko, dramaturg.